

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/118/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7120011273
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slovinský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7120011273.11

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slovinského a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Mateja Čintalu, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.septembra 2025 v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 10.9.2024 sp.zn. 4T/31/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom mestský súd uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 Tr.zák, na tom skutkovom základe, že:

-ako fyzická osoba, dlžník, ktorý nebol schopný plniť svoje splatné záväzky, zmaril čiastočne uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov C. D. E. z E., F. D. z E. a G. H. z E. tým, že v období od roku 2010 do decembra 2018 zvýhodnil iných svojich veriteľov tak, že veriteľovi A. I. z E. v období od novembra 2014 do presne nezistenej doby roku 2016 uhradil sumu 9.000 € (100 % záväzku splatného niekedy v roku 2013), veriteľovi C. J. z E. od presne nezistenej doby roku 2013 do novembra 2017 uhradil sumu 6.850 € (80,43 % zo záväzku splatného niekedy v roku 2013), veriteľovi B. K. z E. od augusta 2013 do presne nezistenej doby roku 2016 uhradil sumu 9.070 € (100 % zo záväzku splatného niekedy v roku 2013), veriteľovi F. B. z E. od presne nezistenej doby roku 2015 do októbra 2018 uhradil sumu 8.900 € (68,12 % zo záväzku splatného v januári roku 2015) a veriteľovi A. L. od presne nezistenej doby roku 2013 do presne nezistenej doby roku 2014 uhradil sumu 6.020 € (100 % záväzku splatného niekedy v roku 2013), teda pohľadávky uhradil v rozpore so zásadou pomerného uspokojenia (64,866 %), čím tak svojim konaním znevýhodnil veriteľa C. D. E., voči ktorému mal záväzok vo výške 13 900 €, splatný dňa 27.9.2013 a spôsobil mu škodu 9 016,4 €, znevýhodnil veriteľa F. D., voči ktorému mal záväzok vo výške 4 500 €, splatný niekedy v roku 2013 a spôsobil mu škodu: 3 224,7 €, a znevýhodnil veriteľa G. H. voči ktorému mal záväzok vo výške 9 700 € splatný niekedy v roku 2014 a spôsobil mu škodu vo výške 902.6 €

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré aj písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že obžalovaný naďalej uvádza a zotráva na svojej nevine v celom rozsahu, nakoľko žiadne jeho konanie nenaplnilo skutkovú podstatu prečinu podľa § 240 TZ, rozsudok voči jeho osobe je nezákonný, súd vec nesprávne skutkovo aj právne posúdil.

Napriek opakovanému zrušovaniu odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom (už 2x) a opakovanému dokazovaniu resp. dopĺňaniu dokazovania nedošlo k preukázaniu naplnenia skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu obžalovanému naopak, súd prvého stupňa opakovane zotrval na svojich nesprávnych skutkových ale aj právnych záveroch, ktorých nesprávnosť mu

opakovane vytykal aj odvolací Krajský súd Košice, čoho výsledkom je nezákonné odsúdenie obžalovaného, pričom postup súdu prvého stupňa sa javí už ako zaujatý.

Krajský súd Košice vo svojom zrušovacom uznesení 6To/80/2023 zo dňa 21.5.2024 výslovne uviedol, že:
- „Vykonané dôkazy neboli vyhodnotené zákonne a správne.“
- „neboli dostatočne vyhodnotené tvrdenia obžalovaného A. B., ktoré sú uvedené aj v podanom písomnom odôvodnení odvolania“.

Avšak súd prvého stupňa tieto vady neodstránil a bezo zmeny zotrúva na svojom skutkovom aj právnom posúdení veci a teda zotrúva na nesprávnom vyhodnocovaní dôkazov pričom nedoplnil ani nevykonal nové dôkazy svedčiace o vine obžalovaného. Súd prvého stupňa opakovane odsudzuje obžalovaného napriek tomu, že po zrušovaní odsudzujúcich rozsudkov a opakovaní dokazovania nedošlo ani raz ku vykonaniu takého dôkazu, ktorý by potvrdzoval vinu obžalovaného, práve naopak. Obžalovaný namieta nesprávne skutkové zistenia súdu aj úplne nesprávne právne posúdenie a to vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty prečinu podľa § 240 TZ obžalovaným, nebolo preukázané naplnenie tejto skutkovej podstaty zo strany obžalovaného a to ani po objektívnej, ani po subjektívnej stránke, a dokonca nespĺňa obžalovaný ani požiadavky na to, aby mohol byť subjekt daného trestného činu.

Skutková veta rozsudku je opakovane menená a dopĺňaná, pričom nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a jej zmeny porušujú právo na riadnu obhajobu a spravodlivý proces najmä ak súd ignoruje také skutkové okolnosti, ku ktorým skutočne došlo a ktoré boli preukázané.

Podobne ako v predchádzajúcich odsudzujúcich rozsudkoch súdu prvého stupňa aj skutková veta uvedená v rozsudku zo dňa 10.9.2024 je sama o sebe nesprávna, pričom jej znenie je nielen v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním (výpovede poškodených D. F., G. H., znalecký posudok č. 6/2018, odborné vyjadrenie 2/2023 a i.), ale je koncipovaná tak široko a s použitím tak nepresných časových údajov (aj keď ide o údaje, ktoré majú nepochybne význam pre trestnosť skutku a ktoré nepochybne možno presne časovo ustáliť - napríklad splatnosť záväzkov) že je v rozpore s požiadavkou na riadnu identifikáciu skutku aby nebol zameniteľný s iným a s právom na riadnu obhajobu a spravodlivý proces.

V skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku je napriek zákonnej požiadavke na presnosť skutkových zistení v odsudzujúcom rozsudku uvedené slovo „nezistený“ v príslušnom gramatickom tvare 6x a slovo „niekedy“ v príslušnom gramatickom tvare 6x, a to vo vzťahu k takým údajom (napr. splatnosť záväzkov veriteľov) ktoré sú podstatné pre samotné naplnenie pojmových znakov prečinu zvýhodňovania veriteľa. Splatnosti záväzkov veriteľov musí súd stanoviť presne, doslova na deň presne, inak nedokáže posúdiť ich splácanie dlžníkom ani jeho prípadnú trestnoprávnu zodpovednosť! Je ale zrejme, že súd nebol schopný a ani nie je schopný ustáliť také skutkové okolnosti, ktoré sú kľúčové pre posúdenie trestnosti skutku a prípadné odsúdenie obžalovaného. Porušujú sa aj práva obhajoby - obhajoba má právo predkladať dôkazy nevinu klienta, v čom je jej účinne bránené tým, že sa opakovane mení kľúčová časť obvinenia a to najmä časový rozsah údajného páchania skutku.

Trestný zákon používa slovo „zmaril“ v skutkovej podstate prečinu zvýhodňovania veriteľa práve preto, aby zdôraznil, že musí ísť o definitívne zmarenie uspokojenia veriteľa a nie dočasný stav. Toto súd prvého stupňa účelovo opomína a skutkovú vetu nezákonne, nesprávne a účelovo upravuje tak, aby nezahŕňala obdobia, kedy obžalovaný svojich veriteľov už uspokojil. Prečo súd skutkovú vetu už na tretí krát zmenil a to tak, že skutok mal byť práve do mesiaca 12/2018? Lebo hneď v ďalších nasledujúcich mesiacoch či rokoch veriteľa svoje uspokojenie dosiahli v plnej výške? Potom je súd zjavne a zrejme zaujatý a najmä nedošlo ipso facto ku zmareniu pohľadávok týchto veriteľov.

Súd v odôvodnení na strane 7 uvádza, cit.: „Hoci sa vzhľadom na dlhší časový odstup od obdobia spáchania skutkov nepodarilo objasniť presný moment kedy boli jednotlivé záväzky splatné a kedy došlo k ich splneniu, je evidentné, že v posudzovanom období niektorým veriteľom obžalovaný čiastočne plnil, pričom plneniu iných súčasne splatných záväzkov sa vyhýbal“. Uvedené ale nie je presné ani pravdivé - súd sám uvádza, že skutok mal byť do decembra 2018, preto nedošlo ku žiadnemu dlhému časovému odstupu od spáchania skutkov - napríklad znalecký posudok 6/2018 v prípravnom konaní bol zadávaný v mesiaci 9/2018 (skôr než malo dôjsť ku koncu páchania skutku !!!!!) a obvinenie bolo vznesené už v máji roku 2019 a teda v minimálnom časovom odstupe od podľa súdu stanoveného obdobia spáchania skutku. Dôvodom nezistenia týchto údajov preto nemohol ani nebol časový odstup,

a nemožnosť preukázania týchto údajov je tak len na ľarchu súdu a orgánov činných v trestnom konaní s jediným možným zákonným následkom - oslobodenie obžalovaného.

Bolo preukázané, že údajní poškodení dosiahli svoje uspokojenie a ak údaje súdu neuviedli, bolo im to „jedno“, veď svoje peniaze dostali - a preto zrejme ani nedošlo ku trestnej činnosti. Tu sa javí dodať, že v právnom poriadku SR nebolo ani nie je trestné ak svoj dlh vrátite neskôr. A súd opomenul aj z takýchto výpovedí poškodených dôležitý údaj o priebežnom splácaní dlhov obžalovaným zohľadniť aj v rozsudku aj v skutkovej vete.

Obhajoba opätovne poukazuje na **EXTRÉMNE DLHÝ A NESPRÁVNY** časový údaj v skutkovej vete, počas ktorého sa mal obžalovaný dopustiť trestného činu - od roku 2010 do decembra 2018 - teda počas doby 8 rokov. Tento údaj je diskvalifikačný pre riadnu identifikáciu skutku, ale najmä pre posúdenie trestnosti konania obžalovaného - podľa súdu bol 8 (osem) rokov obžalovaný platobne neschopný aj keď nikto, ani jeden veriteľ počas tejto doby nepodal návrh na jeho konkurz, nehovoriac o tom, že záväzky veriteľov boli počas tejto doby aj po jej uplynutí priebežne uhrádzané - ipso facto neboli zmarené. K takto koncipovanej skutkovej vete sa javí už len dodať, že počas života množstva ľudí sa nájde 8 - ročné obdobie, v rámci ktorého majú ľudia aj viac záväzkov, s ktorých úhradou sú v omeškani, ale nie sú platobne neschopní a už vôbec nie trestne stíhateľný za včasné neplnenie záväzkov, čo súd kladie obžalovanému za vinu.

V neposlednom rade uvádzajú, že súd zaujato v skutkovej vete tvrdí, že obžalovaný zmaril uspokojenie veriteľov teda poškodených E., D. či H., avšak opakovane a napriek výčitkám zo strany odvolacieho súdu zase opomína výsledky dokazovania pred súdom podľa ktorých:

a) F. D. - tento ako svedok okrem iného aj na pojednávaní dňa 3.12.2020 uviedol, že mu obžalovaný jeho pohľadávku uhradil v plnej výške - a teda jeho pohľadávka tým, že bola uhradená v plnej výške, nebola a nemohla byť ipso facto zmarená a teda nemohol byť tento veriteľ znevýhodnený bez ohľadu na to, či žalobca plnil aj niekomu inému alebo nie.

Tento svedok uvádzal, že.... obžalovanému požičal asi v roku 2013 4.5000 € potom sa začalo riešiť finančné vyrovnanie potom začal plniť formou splátok nepravidelne, trvalo to asi 3 až 4 roky, pričom prvú splátku poslal si po roku, asi v roku 2014 k splateniu celého dlhu došlo asi v roku 2017 alebo 2018 ....

Súd preto úplne v rozpore s touto výpoveďou údajného poškodeného uvádza v skutkovej vete, že obžalovaný cit.: „ako fyzická osoba, dlžník, ktorý nebol schopný plniť svoje splatné záväzky, zmaril čiastočne uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov ..... F. D. z E. .... tým, že v období od roku 2010 do decembra 2018 zvýhodnil iných svojich veriteľov spôsobil mu škodu 3.224,7 € veď zjavne obžalovaný pohľadávku poškodeného D. ako veriteľa uspokojil v tejto lehote do decembra 2018 na 100% !

b) G. H. - aj tento ako svedok okrem iného aj na pojednávaní 3.12.2020

uviedol, že mu obžalovaný dlhy splácal pravidelne, potom prestal ..... potom platil nepravidelne peniaze, posielal na účet dražobnej spoločnosti B., ktorá mu ich preposielala,.... celkovú sumu doplatil asi pred pol rokom 4.300 € ... - a teda ani jeho pohľadávka tým, že bola uhradená v plnej výške, nebola a nemohla byť ipso facto zmarená a teda nemohol byť tento veriteľ znevýhodnený bez ohľadu na to, či žalobca plnil aj niekomu inému alebo nie a zároveň nie je pravda, čo sa uvádza v skutkovej vete že obžalovaný cit.: : „ako fyzická osoba, dlžník, ktorý nebol schopný plniť svoje splatné záväzky, zmaril čiastočne uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov ..... G. H. z E. tým, že v období od roku 2010 do decembra 2018 zvýhodnil iných svojich veriteľov ..... čím tak svojim konaním znevýhodnil veriteľa ..... G. H. voči ktorému mal záväzok vo výške 9 700 Eur splatný niekedy v roku 2014 a spôsobil mu škodu vo výške 902,6 €“ veď zjavne obžalovaný pohľadávku poškodeného H. ako veriteľa uspokojil na 100% ale najmä túto pohľadávku pravidelne či nepravidelne platil aj v období skutku od 2010 do 12/2018.

c) C. D. E. - pretože bolo v konaní preukázané, že C. D. E. obdržal v mesiaci máj r. 2021 od obžalovaného sumu 9.016,40 €, a navyše bolo preukázané, že ešte v mesiaci november roku 2013 obžalovaný prenechal tomuto poškodenému C. E. na základe ich vzájomnej dohody 3 (tri) osobné motorové vozidlá, ktorých hodnotu znalec ocenil spolu vo výške 18.875,60 € (aj keď v tom čase bola pohľadávka tohto poškodeného voči obžalovanému nižšia), pričom ani časť hodnoty týchto vozidiel poškodený C. E.

neodrátal v rozpore s dohodou s obžalovaným z výšky dlhu, a teda ani pohľadávka C. E. nebola v tomto období zmarená, a nemohol byť teda ako veriteľ znevýhodnený nakoľko obdržal zrejme zo svojej pohľadávky od obžalovaného viac, než by obdržal v konkurze podľa znaleckého posudku vyhotoveného v konaní.

Prvostupňový súd sa pri vyslovovaní viny obžalovaného opiera o znalecký posudok č. 6/2018, z ktorého ale len účelovo vyberá state avšak opakovane ignoruje ODBORNÝ ZÁVER ZNALCA ktorý znie že „nie je dôvodné považovať obžalovaného za osobu, ktorá nebola schopná plniť svoje splatné záväzky“. Uvedené vyslovil znalec po preskúmaní predložených dokladov a nakoľko dokazovanie nebolo nijako doplnené pre posúdenie tejto odbornej otázky, tento znalecký záver platí ale súd ho vôbec neberie do úvahy.

Obžalovaný vo vzťahu k zmareniu pohľadávok veriteľov opakovane poukazuje na judikatúru aj na literatúru, ktorú súd prvého stupňa nebral do úvahy a v zmysle ktorej:

Rozsudok NS 4 Tdo/61/2016 zo dňa 27.10.2017:

....Za zmarenie uspokojenia veriteľa pritom možno považovať nemožnosť veriteľa ani čiastočne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka. Čiastočne zmarenie potom spočíva v tom, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v tom rozsahu, v akom by ho dosiahol pri pomernom a rovnomernom uspokojení všetkých veriteľov bez zvýhodnenia niektorého z nich

Trestnoprávna a kriminalistická charakteristika trestných činov poškodzovania veriteľa a zvýhodňovania veriteľa:

Doc. JUDr. Iveta Fedorovičová Csc., JUDr. Stanislav Mihálik PhD.: Trestnoprávna charakteristika trestných činov poškodzovania veriteľa a zvýhodňovania veriteľa. ....Jedinou alternatívou konania z hľadiska objektívnej stránky je „hoci aj čiastočné zmarenie uspokojenia svojho veriteľa tým, že zvýhodní veriteľa iného“. Aj v danom prípade pracuje zákonodarca s pojmom zmarenie, nie marenie ako následok konania (t.j. nie je možné sem zaradiť prípady oddialenia či sťaženia uspokojenia veriteľa - opätovne najmä za predpokladu, že veriteľa alebo veriteľov je možné, hoci aj pomerne, uspokojiť z iného majetku dlžníka)

NS SR 4 Tdo 61/2016:

V tejto súvislosti obžalovaný opätovne poukazuje na judikát Najvyššieho súdu SR:

„ Okolnosť, že dlžník nie je schopný splácať svoje splatné záväzky, musí byť náležite objasnená tak, aby ju nebolo možné vyvrátiť, inak nemožno objektívnu stránku trestného činu zvýhodňovania veriteľa považovať na naplnenú“ a „...pri dokazovaní platobnej neschopnosti dlžníka treba vychádzať z toho, že za platobne neschopného sa nepovažuje dlžník, ktorý odmieta uhrádzať niektoré finančné záväzky ...“ (NS SR 4 Tdo 61/2016).

3T/54/2016 – Okresný súd Prešov

Ako už súd vyššie uviedol, objektom žalovaného trestného činu je nárok veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky v zmysle zásad konkurzného a reštrukturalizačného konania. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nárok spoločnosti J. bol sčasti uhradený a vo vzťahu k neuhradeným faktúram mal poškodený postupovať v zmysle Obchodného zákonníka pri vymáhaní ich zaplataenia. Súd je toho názoru, že trestné konanie pri obchodných sporoch je prostriedkom ultima ratio, teda posledným najkrajnejším prostriedkom brániacim použitiu prostriedkov trestného práva na oblasť súkromno – právnych vzťahov, ak ide o také porušenie vzťahov, ktoré môžu byť riešené v civilnom konaní. V tejto veci bolo následne podané odvolanie zo strany prokurátora, ktoré Krajský súd v PO zamietol – spisová značka: 8To/46/2018, forma rozhodnutia: uznesenie, Súd: Krajský súd, Dátum rozhodnutia: 27.6.2019.

4Tdo/61/2016 – Najvyšší súd SR – rozsudok, ktorým sa zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. januára 2016, sp.zn. 2To 121/2015

Právna veta: Okolnosť, že dlžník nie je schopný splácať svoje splatné záväzky, musí byť náležite objasnená tak, aby ju nebolo možné vyvrátiť, inak nemožno objektívnu stránku trestného činu zvýhodňovania veriteľa považovať za naplnenú. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že pri dokazovaní platobnej neschopnosti dlžníka treba vychádzať z toho, že za platobne neschopného sa

nepovažuje dlžník, ktorý odmieta uhrádzať niektoré finančné záväzky, a že teda treba odlišovať prípady, keď dlžník nehradí svoje záväzky, preto, že ich hradiť nemôže, od situácie, keď ich hradiť nechce. Prihliadať treba tiež na to, že na naplnenie predmetného znaku nestačí ani len krátkodobá, či bežná (dočasná) neschopnosť dlžníka uhrádzať svoje splatné záväzky. Dobu, po ktorú dlžník nie je schopný uhrádzať svoje splatné záväzky, treba posúdiť vždy s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, a to aj vzhľadom na pravidlá riadneho hospodárenia, ako aj konkrétne hospodárske pomery toho ktorého dlžníka s prihliadnutím aj k tomu, či dlžník bude mať objektívnu možnosť, aby prípadne svoj stav platobnej neschopnosti v dohľadnej dobe zvrátil. Zároveň, podporne vychádzajúc zo zákona o konkurze, treba brať zreteľ na formu úpadku dlžníka, keďže predĺženie, na rozdiel od platobnej neschopnosti, nie je znakom skutkovej podstaty trestného činu zvyhodňovania veriteľa.

V zmysle vyššie uvedeného obžalovaný zdôrazňuje, že svoje záväzky splácal a teda nemohol byť platobne neschopný, pričom bolo preukázané že veritelia - poškodení - dostali uhradené svoje pohľadávky (hoci aj neskôr) ale nedošlo k zmareniu ich pohľadávok - zmarenie je konečný stav, kedy sa pohľadávka nedá uspokojiť - v tomto prípade k tomu zrejme nedošlo.

Rovnako obhajoba namieta účelové používanie zrejme časovo prekonanej judikatúry, na ktorú poukazuje súd v rozsudku z 10.9.2024, kde rozhodnutia z rokov 2014 a 2012 považuje za „konštantnú judikatúru“, ktorou zrejme tieto vybrané rozhodnutia nie sú práve vzhľadom na obhajobou predloženú a popísanú novšiu a konštantne aplikovanú judikatúru v tomto bode odvolania.

K dokonaniu trestného činu v danom prípade obhajoba namieta, že k dokonaniu skutku ako je uvedený v obžalobe resp. aj v odsudzujúcom rozsudku zjavne nedošlo ani dôjsť nemohlo, a to nielen pre absolútne nedokázané a nezistené časové údaje „niekedy“ a v „nezistenom čase“ ale aj preto, že ako je uvedené vyššie celá skutková veta v rozsudku je v zrejmom rozpore aj s vykonaným dokazovaním a stanovenie konca časového ohraničenia skutku na „december 2018“ nemá žiadnu logiku, ide o doslova nezmyselný a ničím nepodložený údaj doslova „z brucha“ nereflektujúci dokonca ani v tom čase aj po ňom prebiehajúce splácanie pohľadávok zo strany obžalovaného.

Obhajoba namieta, že súd (ako to uvádza na strane 7 rozsudku z 10.9.2024) stanovil že k prečinu došlo do decembra 2018 na základe toho že:

- „Toto obdobie je jednak zahrnuté vo výpočtoch znalca ..“ - ?? toto nemôže byť predsa ani len náznakom zákonný dôvod, vypracovanie znaleckého posudku č. 6/2018 bolo znalcovi zadané 19.9.2018 !!!!!!! takže logicky neskoršie obdobie tam nemôže byť zahrnuté !!!!!!!!!!!!! a znalec aj bez vedomia o neskorších úhradách skonštatoval, že obžalovaný nebol platobne neschopný !

- „December 2018 je posledným mesiacom, kedy obžalovaný preukázateľne neuhradil, v rozpore so zásadou pomerného uspokojenia, svojim poškodeným splatné pohľadávky, ako vyplynulo aj z prečítanej výpovede svedka F. B.“ - súd zrejme výpoveď poškodeného H. G. či D. F. nevedno prečo účelovo nechal do úvahy – obaja zjavne vypovedali aj zo strany obžalovaného o prebiehajúcom splácaní v období rokov 2013 až 2018 resp. neskoršom splácaní a celkovej úhrade ich pohľadávok, pričom rozpor úhrady ich pohľadávok v roku 2017, 2018 či 2019 s nejakou zásadou ani nebol predmetom dokazovania – dostali 100% úhradu rovnako ako ostatní svedkovia.

Absentuje akékoľvek logické a zákonné časové vymedzenie skutku mesiacom december 2018 - naopak, takéto vymedzenie vzhľadom na obsah dokazovania a výpovedí je jasná účelová kriminalizácia konania obžalovaného, nakoľko neberie do úvahy preukázateľné úhrady pohľadávok po tomto období, ku ktorým došlo a ktoré boli preukázané.

Obžalovaný nebol platobne neschopný čo výslovne potvrdil aj znalec, preto súd nezákonne a v rozpore s dôkazmi ho za takúto osobu považoval.

Súd prvého stupňa dospel opätovne k záveru, že obžalovaný nebol schopný plniť svoje záväzky a to napriek jasným záverom znaleckého dokazovania a posudku č. 6/2018. Tento záver je v rozpore aj s judikatúrou NS SR 4Tdo/61/2016: ... Zároveň, podporne vychádzajúc zo zákona o konkurze, treba brať zreteľ na formu úpadku dlžníka, keďže predĺženie, na rozdiel od platobnej neschopnosti, nie je znakom skutkovej podstaty trestného činu zvyhodňovania veriteľa.

Teda ako to opakovane uvádzala obhajoba a čo doposiaľ súd nebral do úvahy: PREDĽŽENIE NIE JE ZNAKOM TOHTO TRESTNÉHO ČINU, len platobná neschopnosť, ale tú zase VÝSLOVNE VYLÚČIL ZNALEC!

Obhajoba opakovane poukazovala a trvá na tom, že pokiaľ ide o subjekt daného prečinu, podľa § 240 TZ je ním: „dlžník, ktorý nie je schopný plniť svoje splatné záväzky“ teda ide o konkrétny subjekt v zmysle § 128 ods. 8 TZ, pričom dokazovanie nepreukázalo, že túto charakteristiku obžalovaný spĺňa naopak, súd ho za takúto osobu považoval v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním – znaleckým posudkom č. 6/2018, ktorý na str. 23 v odpovedi na otázku 4 uvádza: I keď bolo na bežných účtoch a majetku A. B. na Slovensku v sledovanom období uvalených viacero exekúcií, do novembra 2017 bol svojim veriteľom na základe predloženého spisového materiálu schopný splatiť minimálne 38.610 Eur a ďalej cit. znalca: „Na základe tejto skutočnosti nie je dôvodné považovať v predmetnom období A. B. za dlžníka, ktorý nebol schopný plniť svoje splatné záväzky.

Aj keď sa na naplnenie tohto prečinu výslovne nevyžaduje rozhodnutie súdu (napríklad konkurzného) s výslovným uvedením platobnej neschopnosti dlžníka, platobná neschopnosť musí byť preukázaná a to minimálne v rozsahu, v akom by ju preukazoval samotný konkurzný súd ku konkrétnemu dňu, kedy je možné stanoviť nielen záväzky a ich prípadnú splatnosť, ale aj majetok. Konkurzný súd umožňuje pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu dlžníkovi osvedčiť svoju platobnú schopnosť (napr. § 19 ZKR) v tomto prípade sa však žiadne preukazovanie platobnej ne/schopnosti obžalovaného nikdy nekonalo, a najmä úplne absentuje presné uvedenie dňa, ku ktorému by mal obžalovaný osvedčovať svoju platobnú schopnosť — veď je absolútne nemožné osvedčovať platobnú schopnosť či neschopnosť pre každý jeden deň v období viac než 8 rokov (časové vymedzenie uvedené v skutkovej vete rozsudku) dokonca spätne, a k tomuto dňu aj uvádzať výšku splatných záväzkov a majetku. Navyše k obdobiu do dnešného dňa resp. ku dňu vyhlásenia rozsudku 10.9.2024 je platobná schopnosť obžalovaného fakticky preukázaná - v obžalobe uvedené dlhy mal obžalovaný uhradené v plnej výške a to vrátane dlhu voči p. E. - takže opäť súd vec nesprávne skutkovo aj právne posúdil.

Trestný súd tak nebol úplne zrejme spôsobilý (a to objektívne z dôvodu plynutia dlhého časového obdobia tvrdenej údajnej platobnej neschopnosti resp. kedy malo dôjsť k zmareniu pohľadávok s čím je spojená aj absencia dokladov) sám stanoviť platobnú schopnosť obžalovaného v danom období a to aj preto, že dokazovanie v trestnom konaní sa týmto smerom neuberá / ide o otázku odbornú - ekonomickú, ktorá sa pri ekonomickej trestnej činnosti zisťuje najmä znaleckým dokazovaním, najmä ak sa to má zisťovať spätne pri absencii konania na vyhlásenie konkurzu / na rozdiel od dokazovania v prípadnom konkurznom konaní, kde je táto otázka predmetom dokazovania v konkrétnom čase rozhodovania o podmienkach na vyhlásenie konkurzu, ktoré ale nikdy neprebehlo.

Túto otázku - platobnú schopnosť - mal zodpovedať znalec, ktorý tak učinil a v posudku 6/2018 výslovne znalec uviedol, že nie je dôvodné považovať obžalovaného za osobu, ktorá nebola schopná plniť svoje splatné záväzky. Znalec uvedené potvrdil a pritom ani nebral do úvahy to, že pohľadávky p. D. a či p. H. boli uspokojené, a rovnako aj pohľadávka p. E. (ako sa to neskôr preukázalo).

Súd podľa názoru obhajoby v rozpore so záverom znaleckého posudku a v príkrom rozpore s právom obžalovaného na spravodlivý proces sám ustálil, že obžalovaný bol platobne neschopný - ale ak by obžalovaný bol platobne neschopný, tak by úplne zrejme nikomu nesplatil v sledovanom období a ani po ňom nič. Súd posúdil platobnú neschopnosť obžalovaného v rozpore s jasným záverom znaleckého posudku a teda úplne nezákonne.

Súd v rozsudku zo dňa 10.9.2024 na strane 7 vôbec neuvádza ani nezdôvodňuje, preto v rozpore so znaleckým dokazovaním považuje obžalovaného za platobne neschopného. Poukazuje na to, že (v nejakom období) mal obžalovaný sumu 47.510 €, poukazuje na výšku známych záväzkov 73.243 €, že nemal nehnuteľnosti k 25.2.2020 čo je mimochodom deň mimo skutku vymedzeného súdom!, ako aj na iné skutočnosti - avšak neuvádza žiadne logické a ani dôkazmi preukázané skutočnosti o tom, že by neplatil záver znalca o tom, že obžalovaný NEBOL platobne neschopný. Záver súdu neobstojí a nemá oporu v dokazovaní najmä ak nikto nikdy neskúmal, koľko peňazí mal obžalovaný k dispozícii na úhradu svojich záväzkov v danom období resp. ku konkrétnemu dňu nejakej konkrétnej splatnosti!

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd považuje obžalovaného za predĺženého !! čo ale nie je synonymum platobne neschopnej osoby a nie je znakom tohto trestného činu ! Obhajoba opakovane zdôrazňovala a trvá na tom, že zistenia súdu o predĺžení obžalovaného (ak skutočne bol predĺžený) v nejakom období nie sú relevantné pre jeho trestnú zodpovednosť !

Obhajoba opakuje a zdôrazňuje, že ani neochota plniť záväzky dlžníka NIE JE TRESTNÁ a nezakladá jeho platobnú neschopnosť. Navyše súd NEMAL preukázanú existenciu judikovaných (súdom právoplatne priznaných pohľadávok) v tomto období popri sebe, ako predpoklad úspešného vyhlásenia konkurzu, pričom zdôrazňujú, že každý - aj obžalovaný - by mal možnosť v prípade podania návrhu na konkurz preukázať platobnú schopnosť či iné dôvody, pre ktoré nie je v úpadku - toto právo mu bolo postupom súdu úplne odňaté. Pre posúdenie platobnej neschopnosti musí stanovený presný deň - a nie obdobie 8 rokov ako v skutkovej vete rozsudku - podobne ako v prípadnom konkurze - ku ktorému sa vykonáva posúdenie platobnej ne/schopnosti a teda ku ktorému presne dňu sa posudzuje stav záväzkov a majetku, a teda aj prípadný dosiahnuteľný výťažok. Pretože pri spravodlivom posudzovaní platobnej ne/schopnosti obžalovaného musí súd (podobne ako súd konkurzný) presne uviesť, ku ktorému dňu posúdenie vykonal, aká bola v tento konkrétny deň splatnosť všetkých záväzkov obžalovaného, aký bol jeho majetok v tento deň a musel by vziať do úvahy aj prípadných zabezpečených veriteľov (napríklad banku) a majetok, ktorý si speňažuje len táto banka a možno by dospel k záveru, že v konkrétny deň by majetok nepostačoval na úhradu ani len 1 € pre kohokoľvek okrem nezabezpečeného veriteľa, a teda logicky nemohli byť žiadne pohľadávky iných veriteľov zmarené, lebo dostali od obžalovaného zrejme viac než v prípadnom konkurze vyhlásenom v daný deň.

Najvyšší súd SR uvádza:

„ Okolnosť, že dlžník nie je schopný splácať svoje splatné záväzky, musí byť náležite objasnená tak, aby ju nebolo možné vyvrátiť, inak nemožno objektívnu stránku trestného činu zvýhodňovania veriteľa považovať na naplnenú“ (NS SR 4 Tdo 61/2016)

V konaní nebola žiadnym dôkazom preukázaná neexistencia majetku vrátane peňazí, ktorý by mohol byť použitý na uspokojenie prípadných pohľadávok veriteľov (napríklad hnutelných vecí či príjmov z činnosti obžalovaného) a naopak, ich existencia je daná už len tým, že k uspokojovaniu veriteľov (viacerých) dochádzalo a došlo. Rovnako aj znalec nevylúčil existenciu iného majetku obžalovaného v danom období a ani nemohol, obžalovaný majetok mal - vlastnil motorové vozidlá, mal aj nehnuteľný majetok, ako aj peniaze či cennosti. Preto nebola objektívne preukázaná a dokonca ani objasnená majetková situácia obžalovaného v danom období (a kvôli rozpätiu takmer 8 rokov ani nemohla byť, ide o úplný nezmysel dokazovať platobnú ne/schopnosť počas takéhoto dlhého obdobia pre každý jeden deň) a tým nemohla byť ani objasnená jeho platobná neschopnosť.

K uvedenému sa zo strany obhajoby javí ako potrebné dodať, že v prípade podnikateľských subjektov alebo ak je vyhlásený konkurz a zákonným spôsobom preukazovaná platobná neschopnosť, je aj podľa účtovných dokladov či dôkazov v konkurznom spise pomerne jednoduché zistiť, či došlo alebo nedošlo ku konaniu, kedy niektorý veriteľ bol zvýhodnený. Pri fyzickej osobe - nepodnikateľovi (ktorým je obžalovaný) ktorý nevedie účtovníctvo, a ktorý napríklad musí aj jesť, aj piť, aj niekde bývať, aj platiť výživné, cestovať či uhrádzať množstvo iných výdavkov, je takmer nemožné pri vzniku nejakých dlhov tieto potom splácať presným rozdelením sumy napríklad výplaty na počet veriteľov aby každý dostal napríklad mesačne 1,50 € (a ako by platil napr. v potravinách - predavačke len 10% sumy na bločku ?), to je nezmysel najmä ak absentuje účtovníctvo. Ale aj ak je takmer nemožné spätne určiť moment, odkedy tak občan fyzická osoba musí postupovať (ak vôbec) - v trestnom konaní takúto povinnosť je nevyhnutné obžalovanému preukázať riadnymi dôkazmi a najmä ku konkrétnemu času, pretože čokoľvek uhradené neskôr (pri jeho opätovnej platobnej schopnosti) už vylučuje trestnú činnosť ale najmä mení vždy sumu, akú vlastne má pomerne uhradiť veriteľom (ak mal 31.1.2014 majetok 100 € je situácia odlišná, ak následne vo februári získal výnos napríklad 10.000 €).

Teda podľa názoru obhajoby obžalovaný nebol platobne neschopný v danom období, uvedené vyvracajú závery znalca aj samotné uhrádzanie záväzkov obžalovaného počas tohto obdobia.

K objektívnej stránke obhajoba uvádza, že skutková podstata tohto trestného činu vyžaduje zmarenie uspokojenia veriteľa tým, že zvýhodní iného veriteľa pričom zmarenie je nemožnosť veriteľa ani čiastočne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka.

K uvedenému ani nedošlo. Ako je uvedené vyššie a vyplynulo z dokazovania, obžalovaný všetky svoje dlhy uvedené v obžalobe splatil v plnej výške takže ipso facto nemohol dôjsť k zmareniu týchto veriteľov (D., H., aj C. E. - ten dostal aj autá v roku 2013 aj peniaze). Tvrdenie súdu, že pohľadávky veriteľov - poškodených boli zmarené je v priamom rozpore s realitou a objektívne zisteným skutkovým stavom dokazovaním. Nakoľko nikdy a žiadnym orgánom nebola skonštatovaná platobná neschopnosť resp. úpadok na strane obžalovaného, nebol na neho nikdy vyhlásený konkurz, tento ako fyzická osoba naďalej žil a zarábal, získaval majetok či ho predával, a zo zarobených peňazí uspokojoval svojich veriteľov. A tí svoje peniaze postupne dostali a ich pohľadávky tak neboli zmarené ale len boli splnené po lehote, ktorú mimochodom žiaden predpis neohraničuje, teda záväzky je možné plniť aj po lehote splatnosti, a takáto lehota sa prerušuje napríklad konkurzom - k čomu ale v prípade obžalovaného nikdy nedošlo.

Najvyšší súd SR uvádza:

„...pri dokazovaní platobnej neschopnosti dlžníka treba vychádzať z toho, že za platobne neschopného sa nepovažuje dlžník, ktorý odmieta uhrádzať niektoré finančné záväzky...“ (NS SR 4 Tdo 61/2016).

Pohľadávka C. E. rovnako nebola zmarená, bola uhrádzaná, pričom obžalovaný tvrdil, že túto po istý čas neuhrádzal nie preto, že sa plnilo iným veriteľom - v konaní nebolo preukázané svedeckou výpoveďou ani iným dôkazom, že obžalovaný neplnil napr. veriteľovi E. preto, že dal peniaze inému veriteľovi, ale neplnil mu preto, lebo mu plniť nechcel! Obžalovaný totiž neplnil veriteľovi E. preto, pretože na uspokojenie jeho pohľadávok mu prenechal leasingy motorových vozidiel a to podľa ich vzájomnej dohody, ktorú síce poškodený C. E. poprel a popiera, ale obžalovaný o tieto autá prišiel, nadobudol ich poškodený E. ktorý ich predal a výťažok si ponechal. Samotný poškodený E. tak v predmetnom období participoval na speňažovaní majetku obžalovaného, a na iných veriteľov ohľad nebral - takže sa neoprávnené cíti byť poškodený. Po vrátení veci odvolacím súdom bolo následne znaleckým dokazovaním preukázané, že hodnota motorových vozidiel, ktoré obžalovaný C. E. v mesiaci november 2013 na úhradu svojich záväzkov prenechal, bola 18.875,60 Eur, pričom v mesiaci máj 2021 bola uspokojená nad jej rámec aj úhradou sumy 9.016,40 €, čo bolo v konaní preukázané a teda o žiadnom zmarení pohľadávky opäť objektívne nemôže ísť.

Dlžník je oprávnený plniť aj po lehote splatnosti, na to sú stanovené napríklad úroky z omeškania ako sankcia za včasné neuhradenie, či nútený výkon rozhodnutia pre prípad neplnenia súdom či iným orgánom priznaných nárokov. Ale ak existuje majetok dlžníka, z ktorého je možné uspokojenie pohľadávok veriteľov, tak nemožnosť t.i. zmarenie nie je možné skonštatovať, pretože nenastala. A existencia majetku počas obdobia od r. 2010 do roku 2018 resp. doposiaľ objektívne preukázaná bola, veď v tomto období obžalovaný plnil svoje záväzky voči všetkým svojim veriteľom. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žiaden z veriteľov obžalovaného nie je v štádiu nemožnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky. Nemožnosť je konečný stav, ktorý napríklad vznikne v prípade súpisu a rozvrhu majetku v konkurznom konaní a podobne, pričom k ničomu takému v prípade obžalovaného nedošlo.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že obžalovaný nenaplnil objektívnu stránku nakoľko nedošlo k zmareniu uspokojenia pohľadávok veriteľov a už vôbec nie tým, že boli zvýhodnení iní veritelia.

K subjektívnej stránke obžalovaný udáva, že sa vyžaduje úmysel, pričom tento mu nebol žiadnym dôkazom preukázaný.

Voči žiadnemu z veriteľov nemal obžalovaný úmysel ukrátenia na úkor iných. Svoje záväzky splácal a spláca podľa možností a schopností. Z veriteľov uvedených v obžalobe sa ako jediný údajne plne neuspokojený veriteľ prezentoval počas konania C. E., ktorý však obdržal od obžalovaného ešte v roku 2013 majetok - motorové vozidlá, a aj v mesiaci máj 2021 sumu 9.016,40 €. Medzi týmto poškodeným a obžalovaným existovali spory aj exekúcie, voči ktorým sa obžalovaný bránil práve tým, že podľa ich dohody mu prenechal iný svoj majetok - motorové vozidlá resp. leasing týchto vozidiel s právom kúpy, a ktorú hodnotu obžalovaný považoval aj v dôsledku dohody medzi ním a p. E. za dostatočnú na uspokojenie v tom čase existujúcich pohľadávok C. E. voči nemu. Obžalovaný považoval pohľadávku veriteľa C. E. za splatenú na základe ich vzájomnej dohody, v rámci ktorej mu prenechal leasing a teda aj možnosť nadobudnúť vlastnícke právo k motorovým vozidlám, C. M., príviesnému vozíku N. a

B. O.. S poukazom na dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise trvá obžalovaný na tom, že v roku 2013 bola medzi obžalovaným a p. C. E. situácia taká, že v zmysle notárskej zápisnice zo dňa 27.9.2013 dlhoval obžalovaný poškodenému sumu 10.000 € na istine a 3.900 € na úrokoch, spolu sumu 13.900 € a zároveň v októbri 2013 (teda bezprostredne po podpise notárskej zápisnice) obvinený stále vlastnil vyššie uvedené 3 vozidlá a zároveň už v tomto období za tieto vozidlá zaplatil sumu spolu 32.676,39 €. Za tejto situácie sa v roku 2013 (október - november) obe strany dohodli, že poškodený prevezme práva obvineného voči spol. B. N. P. Q. a zároveň nadobudne vlastnícke práva k týmto vozidlám čiže obžalovaný umožnil poškodenému E. nadobudnúť majetok za ktorý vynaložil sumu cez 30.000 € a o ktorom tvrdí, že mal hodnotu minimálne vo výške pohľadávky poškodeného v tom čase a preto tieto pohľadávky zanikli.

Obžalovaný zdôrazňuje, že žiaden z veriteľov nie je vo vzťahu k obžalovanému blízkou či takou osobou, ktorej poskytnutie finančných prostriedkov uprednostnené pred iným by prinieslo obžalovanému akýkoľvek prospech. Obžalovaný nemal ani dôvod a ani úmysel niekoho uprednostňovať pred inými a nič také nebolo dokázané. Len medzi obžalovaným a C. E. existoval spor o výške zostatku dlžnej sumy a tento spor je občianskoprávny a v zmysle zásady ultima ratio by ani nemal byť predmetom trestného stíhania nehovoriac o porušovaní čl. 17 ods. 2 Ústavy podľa ktorého: Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

3T/54/2016 - Okresný súd Prešov

Ako už súd vyššie uviedol, objektom žalovaného trestného činu je nárok veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky v zmysle zásad konkurzného a reštrukturalizačného konania. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nárok spoločnosti J. bol sčasti uhradený a vo vzťahu k neuhradeným faktúram mal poškodený postupovať v zmysle Obchodného zákonníka pri vymáhaní ich zaplataenia. Súd je toho názoru, že trestné konanie pri obchodných sporoch je prostriedkov ultima ratio, teda posledným najkrajnejším prostriedkom brániacim použitiu prostriedkov trestného práva na oblasť súkromno - právnych vzťahov, ak ide o také porušenie vzťahov, ktoré môžu byť riešené v civilnom konaní. V tejto veci bolo následne podané odvolanie zo strany prokurátora, ktoré Krajský súd v PO zamietol - spisová značka: 8To/46/2018, Forma rozhodnutia: uznesenie, Súd: Krajský súd, Dátum rozhodnutia: 27.6.2019.

V zmysle uvedeného absentuje aj subjektívna stránka na strane obžalovaného resp. táto nebola nijako dokázaná.

Z vyššie uvedených dôvodov preto obžalovaný podal odvolanie proti výrokom rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 10.9.2024 o vine aj treste a navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok resp. oslobodil obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor a uviedol, že po oboznámení sa s rozsudkom sp.zn. 4T/31/2020 zo dňa 10.09.2024 a odvolaním obvineného uvádza, že nesúhlasí s argumentáciou obhajcu obvineného a rozsudok považuje za zákonný a dôvodný.

Vo vzťahu k námietke obhajcu o nenaplnení znakov skutkovej podstaty stíhaného prečinu uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi úvahami súdu uvedenými na str. 5-10 rozsudku. Vina obvineného bola jednoznačne preukázaná, pričom uložený trest možno vzhľadom na dodatočnú náhradu škody poškodeným považovať za primeraný.

Zotrváva v plnom rozsahu na argumentácii k časovému ohraničeniu skutku, uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu k rozsudku z 04.05.2023. Nepochopenie tejto problematiky zo strany obvineného a jeho obhajoby opätovne vyústilo do prevažnej väčšiny argumentov odvolania obvineného.

Vzhľadom na jednoznačne správne ohraničenie skutku súdom, ktoré je zároveň v súlade s názorom Krajského súdu vyjadreným v uznesení sp.zn. 6To/80/2023 z 21.05.2024 má za to, že už nie je potrebné sa podrobne venovať irelevantným námietkam obhajoby v tomto smere.

V predmetnej veci k dodatočnému uspokojeniu poškodených veriteľov zo strany obvineného došlo až po vznesení obvinenia a teda po dokonaní skutku, čo možno vyhodnotiť iba ako poľahčujúcu okolnosť, nie ako liberačný dôvod.

Trestný čin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Tr.zák., pre ktorý je obvinený stíhaný bol v predmetnej veci dokonaný jeho posledným čiastkovým útokom spáchaným pred vznesením obvinenia, t.j. v októbri 2018, kedy došlo k poslednej čiastočnej úhrade dlhu v prospech F. B..

Po oznámení vznesenia obvinenia sa pokračovanie v konaní, pre ktoré je obvinený stíhaný považuje za nový skutok (§122 ods. 13 Tr.zák.). V predmetnej trestnej veci nebolo obvinenému vznesené obvinenie za ďalšie skutky (čiastkové útoky) spáchané po vznesení obvinenia uznesením zo dňa 25.09.2019. Predmetom trestného konania je iba skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie.

Obvinenému sa nekladie za vinu to, že neuhrádzal svoje splatné záväzky (v období vymedzenom skutkovou vetou v obžalobe, kedy podľa vykonaného dokazovania nedisponoval dostatkom prostriedkov na úhradu všetkých svojich splatných záväzkov), ale to, že ich uhrádzal selektívne, kedy si vyberal komu uhradí celý záväzok komu čiastočne a komu vôbec, práve čím došlo k porušeniu princípu pomerného uspokojovania veriteľov a naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného prečinu.

Rozsah majetku obvineného v čase skutku bol zistený z dostupných informačných zdrojov za absolútnej pasivity obvineného, ktorý kedykoľvek mohol predložiť dôkazy o svojom ďalšom majetku. Z oficiálnych dostupných zdrojov bolo možné zistiť jedine majetok, ktorý bol vzatý do úvahy v rámci znaleckého posudku. Pripomína, že voči obvinenému bolo vedených viacero exekučných konaní, ktoré boli neúspešné, čo vyvracia teóriu obhajoby o solventnosti obvineného v skúmanom období.

Vzhľadom na uvedené navrhuje odvolanie obv. A. B. zamietnuť podľa § 319 Tr.por.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Po podrobnom preštudovaní spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na presvedčivých dôkazoch. Vykonané dôkazy vylučujú inú alternatívu, ako bola ustálená v rozhodnutí odôvodnení prvostupňového súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd v súlade s ust. § 168 Tr.por. sa vyčerpávajúco a dostatočne zaoberal tým, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaných dôkazov.

Podľa § 2 ods. 10 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstaráť dôkazy majú aj strany v trestnom konaní, s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (I. US 141/2004 CR). Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne a preto nie je účelom v tomto rozhodnutí znovu podrobne rozoberať a opakovať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí zákonne poukázal prvostupňový súd a s ktorým sa prvostupňový súd stotožňuje.

Krajský súd sa stotožňuje aj s uloženým trestom.

To boli dôvody, prečo odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia a odvolanie obžalovaného A. B. zamietol podľa § 319 Tr.por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.